Napsal uživatel Višňák
Pátek, 29 Říjen 2004 04:00

"Tak kdo?" zeptal se Hynek. Všechny argumenty pro i proti už byly řečeny, karty ležely na stole. Matné světlo svíčky vrhalo stíny na čtyři obličeje, na kamnech klokotal kotlík čaje. Z venku na silné roubené stěny chaloupky dorážela vichřice, která občas zuřivě hodila proti malému okýnku závoj prašanu.

"Tak kdo půjde?" zopakoval Hynek otázku s větší naléhavostí. Šlo o hodně, ale nikomu se do vánice vůbec nechtělo.
"Zítra je poslední šance," dodal po chvíli ticha, kterou porušilo jenom zapraskání v kamnech.
"Budem tahat sirky," navrhl Jirka.
"Dobře, ale Bára netahá. Jde o hodně a uspět může jedině silný a odolný muž," schválil návrh Hynek. Bára sice chvilku protestovala, nadávala na diskriminaci žen, ale taky si uvědomovala, že šlo o hodně, takže jenom napjatě sledovala jak Hynek, Jirka a já taháme sirky.
Během několika okamžiků bylo rozhodnuto. Zápalku bez hlavičky svíraly moje prsty.
"Víš o co jde a bereš na sebe velkou zodpovědnost," mluvil naléhavým tónem Hynek.
"Můžeš od toho úkolu couvnout, nikdo se na tebe nebude zlobit."
"Necouvnu, splním to, co se ode mě čeká," povídám s rozhodností našemu šerifovi a v duchu se připravuju na cestu mrazivejma horama. Vypravit se nezabralo moc času. Teple jsem se oblékl, nalil do sebe hrnek horkého čaje, trochu rumu, zhltl pár lžic vloček. Kamarádi mi mezitím přelili zbytek čaje do termosky a zabalili nějakou tu čokoládu a müsli.
O chvíli později si s nima zalamuju palce. Loučíme se.
"Mapu a všechny dokumenty máš, víš co máš říkat?" Ptá se Hynek, kterej místní řeč zná nejlíp.
"Jasně vím, nebojte." Opouštím naše teplé útočiště a vyprovázejí mě doufající pohledy kamarádů.

Sotva jsem vystrčil hlavu z boudy, opřel se do mě ledový vichr a na pozdrav mi do tváře vmetl ostré ledové jehličky. První půlhodina cesty, kdy jsem musel přejít holou hřebenovou pláň byla nejhorší. Vítr mi rval dech od úst a jeho silné poryvy mě několikrát srazily do sněhu. V lese už řádění větru nebylo až tak hrozné, ale zato sem nafoukal kvanta sněhu, takže prodírání bylo obtížné i se sněžnicemi. Neomylně jsem nabral směr do údolí a sloními stopami za sebou pomalu odpočítával kilometry.

"Kde se tady vzalo rozcestí?" blesklo mi hlavou po pár hodinách perného postupu. Porada s azimutem a mapou nebyla k ničemu. Na mapě se v místech, kde jsem se teď měl nacházet, jenom zelenala velká skvrna značící les, cesta žádná. Vítr sice přestal foukat, ale na hory se pomalu snášela tmavá mlha. Pár hltů horkého čaje sice zahnalo chlad na těle, ale proti mrazení v zádech to nepomohlo. V těchhle liduprázdnejch horách jsem zabloudil.

Vrátit se zpět nepřipadalo v úvahu, protože pak by úkol už nikdo nestihl splnit, a na cestu bysme se nakonec museli vydat všichni. Pokračovat dál? Ale kudy? Nakonec jsem se rozhodl pro cestu vpravo. Ze začátku sice dobrý, ale po kilometru klesat přestala a po dalších dvou se ztratila v ohromné pasece. Čaje v termosce rychle ubývalo a valem ubývalo i světla. S rozhodnutím jsem nemohl otálet a nakonec se vydal prudkým svahem přímo do údolí. Na žádnou cestu jsem nenarazil, nikde ani náznak pěšiny, jenom pod lesem bublal zakletý potok. Vracet se nahoru už nemělo žádný smysl, jediná možná cesta vedla po proudu.

"Puk, puk, prask," ozývalo se mi občas pod nohama, když jsem přecházel zamrzlé tůně. Byla ve mně malá dušička ale zatím držel. Několik tůní jsem přešel bez problémů, ale nakonec se stalo to, co se stát muselo. Ozvalo se mohutné "Řách" a já najednou visel po pás v ledové díře. Nohama jsem k vodě nedosáhl a život mi zachránila jenom hůlka, kterou jsem držel v rukou jako provazochodec. Srdce buší, krev tepe ve spáncích. Jenom opatrně naléhám na led co největší plochou těla a centimetr po centimetru se sunu k pevnému břehu. Úzká rokle se zařezává do skalnatých srázů zasypaných sněhem a poteklých ledem. Škrábat se po nich by bylo ještě mnohem riskantnější než sestup potokem.

Vločky i zbytek čaje berou za své. Musím zmobilizovat všechny rezervy. Při sestupu se držím břehu a tůně přebíhám rychlými kroky pouze když už není zbytí. Vidím jen na pár kroků před sebe, na hory padla noc. Ponenáhlu se údolí rozšiřuje a ústí do jiného, většího, jehož dnem se vedle říčky vine cesta.

Sbírám v sobě poslední zbytky sil, únavou mi škube ve svalech a nohy sotva zvedám. Pomalu ale jistě mě přemáhá únava, mysl se však upíná k jedinému: nezastavovat za žádnou cenu. Nevím už, jak dlouho jsem se vlekl cestou, ale pamatuju si dobře, že z letargie mě probrala vůně kouře a štěkot psů.

Pod horama se krčila titěrná roubenka s vysokou šindelovou střechou, psi hlídali ovce před vlky a zuřivě štěkali. Tmu prosvítil obdélník otevřených dveří, ve kterých se jasně rýsovala silueta člověka. Okřikl psy a blikal svítilnou do tmy, jeho překvapení bylo obrovské. Okamžitě mě zatáhl do salaše, nalil do jednoho hrnku pálenku, do druhého čaj a pořád brebentil. Když zjistil, že si moc nepokecáme a viděl jak se mi zavírají oči, uložil mě do postele, zahrnul hromadou ovčích kůží a nechal usnout.

Ze sna mě probrala vůně škvařícího se špeku, ke kterému jsem dostal ještě pořádný kus domácího chleba se sýrem. Do městečka je to prý asi hodina cesty.

Příjemně nasycen jsem se loučil se staříkem, který mi zachránil život. Nad horama se klenulo fantasticky modré nebe a já jsem si byl jistý, že úkol splním.

Do městečka k vlaku to bylo pár kilometrů, odtud hodinka jízdy do města. Šlo o hodně. Musel jsem vrátit místenky na vlak domů a koupit další na příští týden,abychom tady v těch fantastickejch horách mohli zůstat o týden dýl.